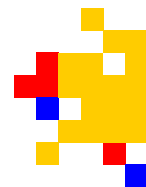

Бо так полюбив Бог світ, що віддав Сина Єдиного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне... (Ін. 3: 16)

Вересень
2013

№9 (31)

Видання Маневицького благочиння Волинської єпархії Української Православної Церкви

Слава Богу, дорогі во Христі Ісусі браття та сестри!

Промислом Божим протягом життя ми стикаємось із сотнями, дехто — з тисячами людей. З кимось ці зустрічі бувають швидкоплинними, з кимось ми знайомимось ближче, а деколи стаємо дуже близькими людьми. Саме такою близькою людиною став для нас отець Петро. Він став одним із перших священників, з яким нам довелося зустрітись після свого призначення на приходи в Маневицькому благочинні. Особисто для мене, він вже тоді притягував до себе своєю простотою і щирістю, тому в швидкому часі став не тільки справжнім другом і порадиником, а й хресним батьком для мого сина.

Господь наділив о. Петра багатьма чеснотами. Виконуючи настанову ап. Павла *«радійте, з тими хто радіє і плаче, з тими хто плаче»* — він завжди спішив до людей. Його часто можна було зустріти в лікарні, де батюшка словом і ділом підтримував тих, хто потребував допомоги. Разом із хворими він молився за їх видужання, часто давав їм святую воду чи освячене масло, всією силою своєї віри переконуючи в чудодійності цих святинь. Пройшовши через різні випробування свого життя, він навчився довіряти Богу і цей досвід прагнув передати кожному.

Розсудливість — рідкісний дар, яким Господь сповна наділив отця Петра. Не раз, звертаючись за порадою до нього, і мені приходилося відчувати силу цього дару. Одного разу, ще на початку свого служіння, я потрапив в не дуже приємну ситуацію — посварився з однією людиною. Вже розпрощавшись із нею, через короткий час, як часто це буває, я зрозумів свою помилку, і саме в ці хвилини Господь посилав зустріч із батюшкою. Як на сповіді я розповів йому про свій вчинок і тут же виявив своє бажання повернутися назад просити прощення і помирितись. На що батюшка відповів: «Те, що ти побачив свою неправоту, вже є добре, але спішити з прощенням не спіши, почекай хоч із годинку, щоб у тобі вляглися пристрасті — і тоді з спокійним серцем помирися». Коли пройшла ця година, і я прийшов попросити прощення, то в тій же хвилині досягнув бажаного і вкотре переконався в мудрості і розсудливості поради даної о. Петром.

Кожна людина залишає по собі слід: дім, дітей, сад, криницю і т.д. Але найглибшим слідом є той, який залишається в нашому серці, і отець Петро залишив такий слід в серцях не лише кожного з нас, священників, а й у серцях багатьох людей.

Від імені братії, духівник

Маневицького благочиння прот. Юрій Волков

P.s. 24 вересня минає рік, як о. Петро пішов у вічність... Майже для кожного, хто тримає в своїх руках цю газету, батюшка був близьким і рідним. То ж пам'ять про нього хай ніколи не зникає в нашій свідомості, а молитва за нього не змовкає у наших серцях.

О. Петро та його сім'я

1981 рік. Петро Бумазюк — випускник
середньої школи с. Четвертня

В день весілля 17 лютого 1989

З дружиною і сином Павлом. 1990

Коротка біографічна довідка:

24 вересня 2012 року відійшов до Господа настоятель Свято-Воскресенського храму смт. Маневичі митрофорний протоієрей Петро Бумазюк.

Народився майбутній священик 28 листопада 1963 р. у с. Четвертня Маневицького р-ну Волинської обл. у селянській сім'ї. У 1981 році він закінчив середню школу, а протягом 1983-85 рр. проходив строкову службу в армії.

У 1989 році у м. Іваново одружився з Оленою Туманцевою, а у 1990 році закінчив Іванівський сіль-

Передовий екіпаж комбайнерів сім'ї Бумазюків на жнивах 1978 р.
Зліва — батько Павло Бумазюк, справа — Петро

ськогосподарський інститут.

19 січня 1992 року єпископ Волинський і Луцький Варфоломій висвятив Петра Бумазюка у сан диякона, а 12 липня цього ж року — у сан священика та призначив настоятелем храму Різдва Пресвятої Богородиці у с. Велика Ведмежка Маневицького р-ну. А в 1994 році архієпископ Ніфонт призначив його настоятелем Свято-Воскресенського храму смт. Маневичі.

Протоієрей Петро Бумазюк користувався великою повагою пастви та духовенства, яке обрало його своїм духівником у благочинні. За ревно-старанну службу Церкві Христовій о. Петро, крім рядових священицьких нагород, був відзначений орденом Різдва Христового — 2000 II ступ. та медаллю «Харківський собор — 10 років».

Сім'я о. Петра на присязі
у сина. 2006 рік

Відспівування священика відбулося 25 вересня після Божественної Літургії, яку, з благословення керуючого єпархією, очолив секретар Волинської єпархії протоієрей Миколай Бондарук, котрому співслужили 16 священиків і диякон. Поховали пастиря на Маневицькому кладовищі.

Батюшка любив дітей якимось по-особливому. В розмові він ставився до них, як до дорослих:

— Ну що там Марійко, як у тебе справи?

Їй тільки три роки, а вона вже відчуває себе дорослою і намагається з батюшкою про щось своє поговорити.

Добрі та теплі спогади про отця Петра. Він часто повторював про промисел Божий у своєму житті. В ньому просто і легко відображалась глибока віра в Бога. Та і весь життєвий його шлях є тому доказом.

Р.Б. Іоанна

День Ангела, 12 липня 2000 р. (справа — Бумазюк Павло, батько о. Петра)

Батьюшка пішов...

Залишив за собою незрозумілу і страшну самотність, відчуття сирітства і пекучі сльози.

Невимовно важко писати про людину, яка так багато значила в твоєму житті. Роздумуючи про життя цієї людини мимоволі задумуєшся скількох він похрестив, скількох відспівав, скільки вислухав сповідей і скількох доль з'єднав таїнством Вінчання. Люди йшли до нього з своїми бідами, турботами, печалями. Його серце було відкрите для всіх, вбирало проблеми і співпереживало кожному. Від усіх цих уболівань напевно і воно зупинилось так рано.

Приклад життя отця Петра для нас є безцінним. Він вислуховував не тільки словом, але й справами, своїм особистим прикладом і молитвою.

Поруч з батьюшкою, було постійне відчуття захищеності і спокою. Вражав його мудрий, виважений погляд на життя.

Наш протоієрей був дуже скромний, намагався бути навіть непомітним. Але сила духу цієї людини була настільки потужною, що люди вірили йому, тягнулись до Божого храму. Він ніколи не ділив прихожан ні за соціальним статусом, ні за посадою. Перш за все завжди бачив людину. Однією із головних якостей отця Петра було бажання допомогти іншим, особливою турботою опікав хворих, вдів, одиноких.

Смерть батьюшки стала для нас своєрідним «дзвіночком» до зміни свого життя, боротьби із гріховними при-

страстями. І ще ми повинні особливо цінувати тих священників, які зараз поруч з нами. Ставитись до них з любов'ю, турботою, покривати їх немочі, не засуджувати, а допомогти їм у всьому. Такому відношенню до ближніх учив нас отець Петро.

Батьюшка постійно піклувався про храм. Мріяв зібрати кошти і розпочати ремонт. Часто заводив мову про ці нагальні та важливі справи.

Ми віримо у те, що за його життєві заслуги і молитовність Милостивий Господь пом'яне його у Царстві Своїм. Будемо і ми молитись і про те, щоб Господь не покинув Своєю благодаттю всіх парафіян селища Маневичі. А оновлений і відреставрований храм повний люду та широкій молитви радував на Небі нашого першого настоятеля.

Автор невідомий

Отець Петро і свящ. Тарасій. 1999 рік

Перший настоятель і хористи Свято-Воскресенського храму смт. Маневичі, після його відкриття у 1994 р.

Настоятель і братія Свято-Воскресенського храму. Різдво Христове, 2008

Слова ласкаві і повчальні
Отець Петро взяв із собою
І залишив маневичан
Із невимовною журбою.
Хоч рік минув із того часу,
Та біль утрати не вщухає,
Бо живе образ в серці нашім,
Його у вересні згадаєм.
Як поруч з нами жив, радів,
Сміявся, плакав і молився,
Як храм возводив, служби
вів,
На Божій ниві як трудився.
Наставником духовним був,
Він душі рятував мирянам,
І Бог про нього не забув –
Покликав до Себе так рано,
Щоб із небес моливсь за нас
Біля Престолу Спаси-Бога,
І душу не одну ще спас,
Що до небес шука дорогу...
Слова ласкаві і повчальні
Отець Петро взяв із собою -
Маневичани всі в печалі
За нього моляться з жур-
бою...

Миткалик Тетяна.

← Освячення дзвонів.

Пасха Христова ↓

Перші дні як почали співати, я запитую в о. Петра, як ми співали. Батюшка каже – гарно. А я кажу тож погано, чого ви нас хвалите? А він відповідає, якщо я скажу що погано, то ви візьмете і порозбігаєтесь.

Хохонік Г.Я.

На скаргу, що від сповіді до сповіді в моєму житті майже нічого не змінюється, ні один гріх від мене не відстає, отець Петро відповів «Так він від тебе і не відстане ти від нього відстань».

Р.Б. Людмила

З військовими. 2011

Отець Петро привів хлопців щоб зрубати бояришник. Ударив сокирою по дереву, а птахи, що сиділи на ньому, голосно закричали. Батюшка перехрестився і вибачився при цьому сказавши, що більше не буде ображати пташок словами «Блажен, яже і скоти милуєт»

Галі Миколаївна

Отец Петр сочувствовал всем бедным. Он бесплатно многих крестил, венчал, отпевал. Был такой случай: умерла одна бедная женщина Галина. Певчих родные не пригласили. Утром позвали батюшку Петра. Он пришел в обед, сам отслужил отпевание и пошел с похоронной процессией на кладбище. Всю дорогу начинал петь «Святой Боже...», а мы вдвоем ему подпевали.

Валентина Оксенюк

2010 рік

освячення меду 2008 рік

Розпис храму. 1997 рік

Проскомідія.
Поминання живих
і мертвих. 2008 р.

Вінчання. Вересень 1994 рік

14 березня 2011 року, в моєму щоденнику зберігся запис, який на мою думку повноцінно висвітлює даровані Богом зустрічі з отцем Петром:

...Дякую Дню, що допоміг мені сьогодні поспілкуватися з моїм Духовним наставником протоієреєм Отцем Петром, до речі першим православним священником Маневич, настоятелем Свято-Воскресенського храму селища. На мою думку отець Петро є в усьому Перший і в поведінці як священник (він відповідає за свої слова, співчуває чужому горю та радіє успіху інших), і в Богослужінні (його поради допомагають поборювати будь-які проблеми), і як мудрий висловлювач, (... життя — воно і багате і бідне, але воно дароване Богом, отже даруймо долі, що ми, живемо, на цьому дарованому Богом світі, і маємо Земне життя, можливо не досконале, але воно дароване Богом).

І від сьогодні я зрозумів, що це саме справжній друг, саме завдяки його справжній дружбі я можу проявити кращі риси свого характеру. Хоча дружба є досить складним поняттям і достатньо складним почуттям. Дружбі притаманні найрізноманітніші почуття. Це і любов, і повага, і заступництво, і запобігливість, і багато інших людських почуттів. Але від сьогодні я зрозумів що «блажен той, кому пощастить з вірним другом», що «брат може не бути другом, але друг — завжди брат».

Петро Хомич

Таїнство Хрещення

...Тоді я носила під серцем першу донечку. Якось батюшка сказав: «Ти зараз маєш таку силу, що тобі не відмовлять. Досить вже мамі плакати на кожній сповіді». І дійсно, батьки не наважувались ще в той час обвінчатись.

Через кілька тижнів по розмові вони стояли у Воскресенському храмі і батюшка виголошував: «Господи Боже наш, славою і честю вінчай їх».

Це лише один з тисячі випадків, які є свідченням того, як батюшки вдавалося без докорів, лекцій, наче ненароком наставляти нас на шлях спасіння.

Земний уклін і вічна пам'ять
Вам дорогий наш батюшка!

Р.Б. Наталія

До святыми упокой...

